

Nad premiérou ostravského Divadla P. Bezruče

„Fanfán Tulipán“ S. Lichého je novou večerní inscenací ostravského Divadla P. Bezruče, a je to vskutku užitečná inscenace pro toho, kdo si rád láme hlavu nad školskou otázkou, co tím chtěl režisér (herec) říci...

Představení sotva uspokojí toho, kdo přijde na klasický romantický příběh lásky a přátelství, napětí a vzrušení, mužných činů a mladistvého optimismu, neboť tomuto pojetí neodpovídá už volba představitele Fanfána (N. Lichý).

Není to však ani parodie na tento typ literatury, ačkoliv někteří herci pro ni zjevně mají dispozice (zejména V. Čapka). Není to však ani folklórní stylizace fiktivního příběhu, ačkoliv podtitul zní „komedie na motiv staré kramářské písně“, a už vůbec to není případné spojení originálních divadelních prostředků, staré literární látky a poetiky současných akčních filmů, které má v oblibě mládež, jistě i ta, která sedává v hledišti Divadla P. Bezruče.

Naopak, v případě „Fanfána Tulipána“ se divadlo dalo až nečekaně konvenční cestou, na níž opakuje už vyžilé inscenační i herecké prostředky. Na jevišti „běží“ holý text, neuchopený režisérem a neinterpretovaný hercem, a

Bezradný Fanfán

ten sám o sobě trpí verbálností, zdouhovou expozicí, nudnou popisností. Není tu kousíčka prostoru pro spoluúčast diváka prostřednictvím jeho fantazie. Proč zrovna v inscenaci pro mládež vidíme na jevišti historicky věrné kostýmy (a dokonce parádní standardy s lilielemi a dokonale vůz s loukoťovými koly, který už jistě projel několika třicetiletými válkami s Matkou Kuráží) v takové

operetní nádheře, hodné obstarožního bonbónového publika děsícího se hlučných výstřelů z historických zbraní?

Všechny postavy takto popisně inscenovaného „Fanfána“ spolu navíc koexistují v záviděníhodně jednotném světě a ve vzájemném porozumění, od posledního žoldnéře až po krále Ludvíka. Že tahle nekonfliktnost divadlu nesvědčí, jeví se zřejmým. Slabý odvar i vedle televizního sentimentu „Paní z Monsoreau“...

Leckterému divákovi možná zůstane v paměti jen originální a příjemný šansonový projev Madeleine P. Jindrové, zpívající za doprovodu orchestříčku čtyř hráčů.

S lítostí musím konstatovat, že na této inscenaci se podíleli dva hosté, režisér J. Staněk a výtvarník M. Walter, z domácích inscenátorů pak dramaturg L. Šimčák, choreograf I. Hurych a skladatel J. Tomšíček. Inscenace má také odborníka na věrohodné šermování divadelními kordy. Vida, na to se nezapomnělo...